

В. Ивановъ.

Предвестница на пролѣтъта

Малката ластовица съ блъснѣнатата гушка бѣше една отъ най-бързолетящитѣ отъ всички ластовици, които като облакъ летѣла отъ топлия югъ. Тя летѣше като стрела съ неуморна сила и отблъсъ надъ синото безбрънно море; когато другитѣ ластовици кацнаха по вѣтритѣ на корабитѣ, за да си отпочинатъ, тя пакъ летѣше. Нарядно нѣкога за класъ тя кацваше на върхо на най-високата нива, постоичваше си за моментъ и пакъ тръгваше.

Следъ дълго летене, облакъ отъ ластовици прелетѣ морето и спусна бурѣга. Тукъ дърветата и нивата бѣха позволени и джелезно отъкъ патлици всѣко листче и всѣко кълчице съ своитѣ трептѣщи топли джѣки. Никъде далечъ се бѣлѣха планински върхове. Най-старата ластовица видѣ блѣнитѣ върхове звездната коза на всички ластовици, че е рано още да се лети.

Малката ластовица съ блъснѣнатата гушка чу това предупреждение на най-старата, но не послуша. Тя имаше буен сили. На нея и се летѣше още много, много. Тя искаше да види и гѣни чудни, непознати северни земи, въ които за гѣни пакъ идваше.

Следъ като си почива единъ день и една нощъ, на втория день рано тя летѣше нѣкъ северъ. Набѣто бѣше синько и безоблачно. Вздурѣлъ чистъ, кристаликъ. Просторѣтъ безграниченъ. И тя летѣше, стрелкаше се надъ земя и гори, надъ равнини и хълмове и ѱ бѣше радостно, като чуваше въ селата и градоветѣ, надъ които прелетѣше, вѣснѣтѣ на хората: — Ластовица! Ето, вѣдетъ ластовица!

Малката ластовица съ блъснѣна-

тата гушка най-после приближи до блѣнитѣ върхове. Само нѣколко часа летѣне и дѣлѣка отъ гѣтъ. На една телеграфна жода тя кацна да си отпочиве. На друга вѣтъръ. Той бѣше неспокоенъ за нея. Бѣше студенъ и съ невидими сурзавици игли пронизваше крилата ѱ. Тя почувства страхъ. Пониска да се върне, но нѣмаше вече сили. Отъ студенъ вѣтъръ и отъ страха, тя почна да трепере.

Отъ небесната височина я видѣ слънцето. Става му много за малката, буенъ ластовица и реши да ѱ спаси. То се спусна ниско надъ севернитѣ земи и изпрети най-попалитѣ си лѣчи. Бързо блѣнитѣ върхове вѣска да потъмняватъ, а студенитѣ вѣтъръ оспѣ и дуна нощъ, топъл вѣтъръ. По земята зашумѣ замръсна трѣва и се вздѣта топла пара. Ластовицата дълго съ благодарственъ погледъ гледа слънцето и после летѣше и нѣки кръжѣ надъ блѣското село.

— Ластовица! Ластовица! — звѣнѣла дѣцѣта отъ улѣцитѣ.

